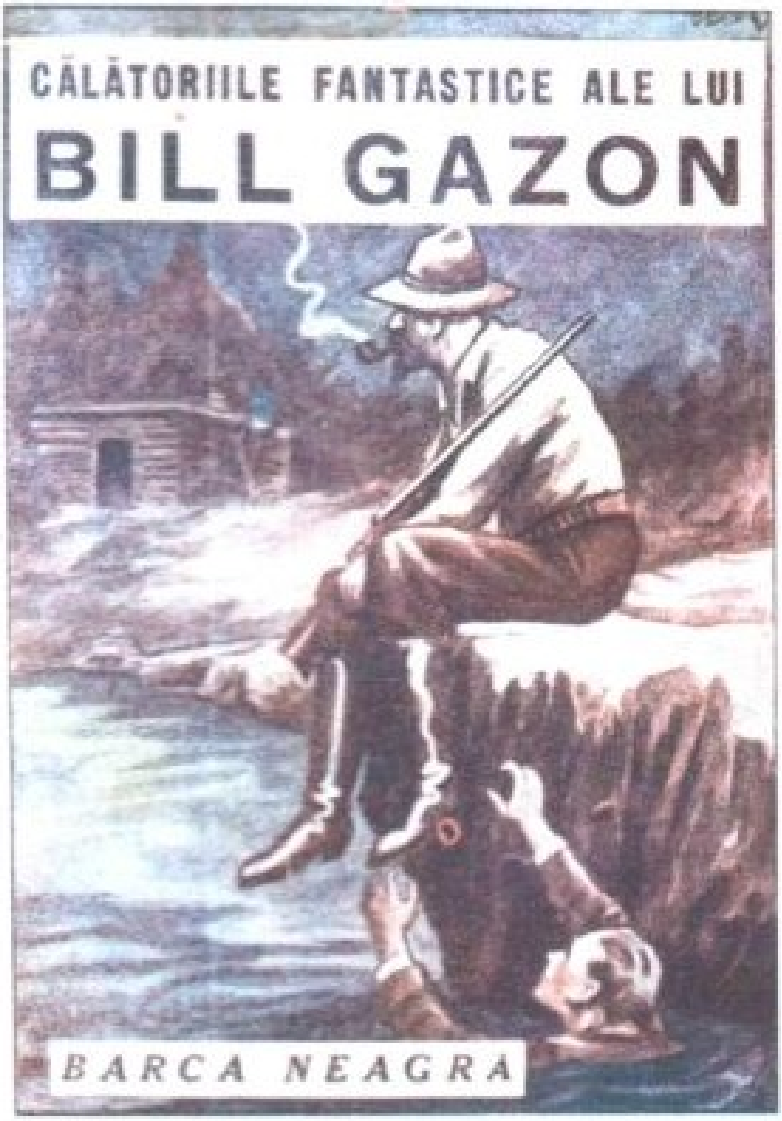

No. 26

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

BARCA NEAGRĂ

Nr. 26

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Barca neagră

Capitolul 1

O descoperire în cursul nopţii

Nu, nu mai încăpea nicio îndoială ! Bill Gazon ştia précis că sora sa Thea se află în New-Orleans, unde o târâseră Japonezii.

Datorită unei întâmplări, văzuse pe unul din membrii bandei gal-bene. Dar dacă Japonezii erau aci, apoi şi Thea se afla în această locali-tate, constrânsă de cel care o răpise.

E drept că încercase, împreună cu prietenul său, Negrul Sam, să urmărească pe Japonez, spre a dibui noua ascunzătoare a bandei galbene. Totuşi, cel urmărit se sustrăsese, la o răscruce, privirilor lor.

De atâta însă erau siguri că se află pe urma exactă.

Din păcate, se ivea iar acel imens “Dar”. Să-i fi văzut şi recunos-cut pe el şi pe Sam Japonezul şi să fi raportat aceasta tovarăşilor săi, sau fusese doar o întâmplare că le pierise din ochi ?

Întrebarea aceasta răpi lui Bill Gazon odihna de noapte.

Dacă Japonezii ştiau de prezenţa lui aci, şi era de aşteptat aceas-ta, apoi aveau cu siguranţă să fugă, iar el habar n’ar mai avea încotro să se’ndrepte.

Trebuia de născocit un mijloc ca să-i amăgească să-i legene în iluzia că sunt stăpâni pe situaţie. Dar vorba-i : cum reuşeşte el să-i indu-că în eroare ?

Încă de cum se revărsă de zori, deşteptă pe Sam şi discută cu el despre aceasta. Negrul încruntă sprâncenele şi se scărpină după ureche: semn că-şi punea la ”grea contribuţie” mintea.

Încă de cum se revărsă de zori, deşteptă pe Sam şi discută cu el. (Vezi pagina 4).

- Da, şi eu m’am gândit toată noaptea la asta . zise el în cele din urmă.

Bill Gazon ridică ochii, mirat. Îl auzise toată noaptea sforăind şi-l invidiase pentru somnul lui netulburat. Îl privi zâmbind, dar tăcu.

Sam însă nu se sinchisi de zâmbetul lui batjocoritor şi continuă:

- L-ai făcut întotdeauna pe Sam măgar. Nu-i însă adevărat. Tu nu trebue să mai fii ceeace eşti. Prietenul meu Billo nu va mai fi Bill Gazon, ci altul, dat tot Bill Gazon va rămâne.

Şi, după ce-şi expuse ideea, ridică mândru capul, aşteptând ca prietenul său alb să-l ungă cu mirul laudelor.

- All right ! O învârtişi foarte bine, Sam ! Dar acum fii bun şi spune-mi: cum să deviu altul, astfel ca să nu mă recunoască niciunul din ulii galbeni ? Nu-i deajuns ca să mă sulemenesc.

- O. lasă asta în grija mea ! Eu mă duc să fac rost de toate, iar tu rămâi aci şi, când mă întorc, Bill Gazon nu va mai fi Bill Gazon.

Acesta îl lăsă în voie, deşi, habar n’avea de ce-i trăznise prin minte. Nu-i era însă îngăduit să lase niciun mijloc neîncercat ca să-şi atingă scopul.

Căuta destul de mult pe sora sa răpită, urmărind pe duşmanul comun. Truda-i va rămâne, oare, infructuoasă ?

Sam se înapoiă peste vreo două ceasuri, cerându-i să se aşeze la oglindă, şi se ocupă în curând, cu zel, de părul lui.

Bill Gazon avu impresia că-l unge cu o tinctură ce mirosea straş-nic a cremă de ghete, dar tăcea. În curând însă, constată în oglindă că păru-i blond se înegrea, încetul cu încetul.

Între acestea,Sam nu se mulţumea numai cu transformarea pă-rului, ci-şi întindea sforţările şi la obrazul lui Bill Gazon.

Când acesta se uită, peste o jumătate de oră, în oglindă, semăna aidoma, în hainele-i vechi, rupte, cu un fel de hoinar american care a nimerit, din întâmplare în

New-Orleans, hotărît sî câştige bani în modul cel mai lesnicios.

- Nu-i însă totul. Sam a dibuit şi o gazdă nouă, unde Japonezii n'o să cotrobăiască niciodată după noi. Putem să ne mutăm îndată.

- Minunat, Sam ! Eşti foarte deştept. Din păcate, însă, numai uneori.

Sam achită, din buzunarul lui Bill Gazon, socoteala, după care acesta urmă pe prietenul său negru, curios să vadă unde a găsit el un adăpost sigur.

Îl duse în mahalaua Negrilor. Un Negru bătrân, care-şi trăda originea doar prin pielea sa neagră, dar care, altminteri, îşi însuşise toate defectele semenilor săi albi, până la desăvârşire, le oferi o odăiţă.

Pe cât se părea, aci nu se punea prea mare preţ pe curăţenie; totuşi Bill Gazon închise amândoi ochii şi nasul, convins că Sam a găsit cel mai potrivit domiciliu, căci era cert că Japonezii îl vor căuta cel mai puţin aci, în cazul că ar şti de prezenţa lui în New-Orleans.

Imediat după aceea, porniră în haimanalâc prin oraş, în speranţa că vor reuşi, în sfârşit, să dea peste Japonezi şi, astfel, Bill Gazon să gă-seascâ şi să scape pe sora sa Thea. Niciun colţ din oraş nu rămase necercetat... fără rezultat însă.

E drept, că vedeau uneori mutre galbene şi o rază de speranţă le pătrundea în suflet.

Din nefericire însă, erau mereu dezamăgiţi. Aceia nu erau decât comercianţi japonezi, cari se îndeletniceau aci, în oraş, cu negoţul lor.

Decepţii de asemenea natură sunt foarte fireşti, căci nu prea le e cu putinţă Europenilor să distingă un obraz asiatic de altul.

Aşa dar, văzură mulţi Japonezi, nu însă pe cei pe cari îi căutau. Se înapoiară seara obosiţi la noul lor cămin.

Bill Gazon însă nu putu răbda să stea în odaia ceea plină cu tot felul de mirosuri insuportabile nervilor săi olfactivi ai Europenilor şi, în bezna nopţii, o luă pe malul fluviului Missisipi, lăsând în urma sa oraşul.

Negrul îl urmă în tăcere. Deşi-I cunoştea grijile, totuşi nu găsea niciun cuvânt de mângâiere.

Ceea ce se cerea era răbdarea şi să aştepte momentul când noro-cul va duce pe prieten la sora sa. Luneca întocmai ca o umbră după Bill Gazon, neturburându-i gândurile. Departe de oraş, Bill Gazon şezu pe malul imensului fluviu, că-tând ţintă în valurile cufundate în întuneric, ce se îndreptau, cu murmur neliniştit spre mare.

Ce larg era aci ! Nu puteai vedea malul celălalt.

Bill Gazon reflectă. Era timpul să scrie încă odată mamei sale. Dar ce ? Insuccesele sale în lupta pentru sora sa ?

Strânse buzele.

Luna se oglindea pală, ştearsă, în apă, bătrânul astru abia încu-metându-se să se ivească dintre nori.

Deodată Bill Gazon se uită mai atent. Era o iluzie optică sau rea-litate ?

Pe apa neagră se strecura o umbră şi mai întunecoasă; totdeodată se auzea un sgomot uşor, ca de bâzâit de motor. Aşa dar, o luntre cu mo-tor, care mergea spre oraş cu luminile acoperite.

Ce determina pe cei dintr'însa la această cursă nocturnă, ferită ? O taină, ca atâtea altele pe cari le întâmpinase în acest oraş.

Bâzâitul amuţi în depărtare. Bill Gazon se culcă pe spate, ridi-cându-şi ochii spre cer, fără însă să poată adormi.

Timpul se scurgea cu încetul.

După miezul nopţii, Bill Gazon se trezi din aţipeală: bâzâitul se auzi iarăşi şi umbra luneca din nou pe fluviu. De astă dată însă, barca mergea în susul apei.

- Ce o fi însemnând aceasta ?

Cum începu să se crape de ziuă, cei doi prieteni se sculară şi se înapoiară în oraş.

Şi iarăşi începu cutreieratul pe străzi şi tot fără succes.

Pe seară, Bill Gazon nu se întoarse la domiciliu, ci pribegi pe mal, mult mai departe decât în ajun.

Cei doi prieteni se urcară pe colina pe care jocul capricios al naturii o înălţase aci şi care se lăsa în pantă abruptă spre răsărit.

N'ajunseră bine în punctul cel mai prăpăstios, când deodată, cinci puşti se îndreptară, ameninţătoare, spre ei.

- *Hands up* ! (Sus mâinile !)

Executară ordinul, fără să stea un moment pe gânduri.

Bill Gazon căută să distingă în întuneric chipurile şi ceea ce văzu îi insuflă o hotărâre repede.

Agresorii erau bandiţi şi nici că era de aşteptat vreo cruţare din partea lor. Doar o stratagemă îl mai putea scăpa, dacă mai ţinea la viaţă.

O clipă în urmă, se năpusti asupra aceluia care-i era mai aproape, îi svârli arma din mână, îl culcă la pământ şi se rostogoli, împreună cu el, până spre marginea povârnişului.

La răcnetele tovarăşului, ceilalţi se întoarseră şi văzură îngroziţi pe cei doi încăieraţi, cari, din moment în moment, se puteau prăvăli dincolo.

Căpitanul de bandiţi se apropiă şi ochi cu revolverul pe Bill Gazon. Acesta însă tot ţinând strâns pe adevrsarul său, privi fără frică pe şef.

- Dă-mi cuvântul dumitale că ne laşi să plecăm nestânjeniţi; altfel, îţi trântesc jos prietenul. Dacă tragi asupra mea, ne rostogolim amândoi. Ori Stan, ori căpitan ! Alege !

Căpitanul îşi muşcă buzele până la sânge, căci îşi da seamă că Bill Gazon îşi va pune ameninţarea în aplicare. Îşi vârî deci arma la loc, porunci oamenilor săi să facă la fel.

- Mă drăcosule, tu eşti băiat cu curaj ! Oameni de-aştia mi-ar trebui mie. Trebue să intraţi amândoi în banda mea. Ne vom împrieteni. Ei, e în regulă ?

- Pe onoarea dumitale ?

- Buck Dawe nu şi-a călcat încă niciodată cuvântul.

- *Topp* !

Şi Bill Gazon ridică pe adversar, sculându-se la rându-i.

Bătură laba şi fu primit cu Sam, în bandă. N'avea încotro, dacă ţinea să-şi păstreze viaţa, de care avea nevoie spre a găsi pe Thea şi a o aduce acasă, mamei, care se topea de grija ei.

Astfel, Bill Gazon şi Prietenul său Sam deveniră membri ai unei cete de bandiţi. El însă îşi propuse ca. La cel dintâiu prilej, să-şi ia tăl-păşiţa, voind să rămâie om cinstit, aşa cum făgăduise mamei. Buck Dawe urma să-şi ţie cuvântul, dar şi Bill Gazon.

Luaţi în mijlocul bandiţilor, cei doi prieteni urmară pe căpitan. Merseră peste un ceas dealungul malului.

Din când în când căpitanul se'ntorcea către Bill Gazon spre a-i pune fel de fel de întrebări.

- De unde vii şi un'te duci ?

- Vin din Cuba şi mă duc acolo unde se câştigă dolari uşor.

- Şi de ce ai plecat din Cuba ?

- Nu-mi priia aerul.

Căpitanul de bandiţi râse şi dete din cap, semnificativ.

În sfârşit. Ajunseră la destinaţie. Pe costişele de pe mal se înălţau nişte case de bârne, ce formau vizuinele bandiţilor.

Bill Gazon văzu, într-o mică îmbucătură a fluviului o luntre cu motor şi se dumeri asupra călătoriei misterioase de peste noapte.

Capitolul 2
Trădare

În casa de bârne cea mai mare, şedeau câţiva indivizi şi jucau cărţi, în aşteptarea căpitanului. La intrarea camarazilor săriră în picioare şi se uitară bănuitori la cei doi străini.

Buck Dawe le recomandă pe Bill Gazon şi pe prietenul său negru, Sam, povestindu-le de incidentul de lângă prăpastie.

Se schimbară strângeri de mâini şi cei doi amici fură primiţi în bandăca membrii cu drepturi depline.

Mai stătură un timp de pălăvrăgiră, apoi se împărţiră pături, san-tinelele fură trase la sorţi şi toţi ceilalţi se culcară în coliba cea mare, cele mici servind numai ca depozite de mărfuri.

Cu tot mediul neobişnuit, Bill Gazon dormi buştean noaptea aceasta. Deocamdată nu era expus niciunui pericol, bandiţii şi căpitanul crezându-l unul de-ai lor ca şi pe Sam.

Putu, deci, dormi liniştit, împrospătându-şi forţele, căci cine ştie ce greutăţi îi aducea a doua zi.

Dimineaţa, imediat după cafeaua cu lapte, putu să-şi arunce o chire prin magazii, unde erau strânse prăzile

de peste noapte. De bună seamă că bandiţii se îndeletniceau de mult cu meseria aceasta.

Apoi luntrea cu motor fu pregătită pentru curăţenie. Cu prilejul acesta îi se întâmplă lui Bill Gazon o păţanie menită să aibă consecinţe grave.

Aplecându-se peste bord, ca să vopsească din nou părţile şterse, îşi pierdu echilibrul şi căzu în apă.

Dete drumul repede oalei cu vopsea şi înnotă până la mal, unde-şi dete părul ud de pe frunte. Făcând aceasta, simţi ceva lipicios pe dege-te şi căutând să vadă ce e, constată că e tinctura ce o fabricase Sam. Aşa dar, era ordinară sau prost combinată.

Cum sta şi râdea de păţania aceasta, numai ce simţi o mână pe umărul drept.

Se întoarse şi zări ţeava unui revolver, pe care căpitanul îl în-dreptase spre fruntea lui.

- Ia-ascultă *boy* ! Eşti tu tot aşa de păcătos ca şi tinctura ta ?

- Nu, dar tot ar fi trebuit odată şi odată să-mi spăl capul

- De ce , ţi-ai vopsit părul ?

- Din anumite motive, foarte sănătoase. Prin meleagurile astea, atrage prea mult atenţia părul blond şi n’aş dori asta cu niciun preţ.

- Vasăzică, eşti dat în urmărire ?

Bill Gazon stete de reflectă.

Căpitanul prinsese bănuieli, deşi greşite; trebuia însă să i le risi-pească, de nu voia să pice într’o situaţie şi mai neplăcută decât aceea în care era.

Se întoarse și zări țeava unui revolver, pe care căpitanul îl îndreptase spre tâmpla lui. (Vezi pagina 18).

Era silit să continue rolul ce şi-l atribuise, dacă ţinea să nu facă cunoştinţă cu spânzurătoarea.

- Aşa este Buck Dawe şi de aceea şi ieşisem noaptea la plimbare. Acum, din moment ce sunt de-al vostru, nu-i nevoie să-mi văcsuiesc mutra. Ce zici ?

Buck Dawe sta tot cu revolverul întins, încercând să citească în sufletul lui Bill Gazon. Nu ştia dacă putea să aibă încredere într'însul sau era vreun agent secret.

Neînfricat şi fără să clintească măcar odată din gene, Bill îi sus-ţinu privirea străpungătoare.

Căpitanul îşi vârî încet arma în brâu.

- Ascultă băiete, te-oiu crede şi de astădată, dar dacă-mi umbli cu şoalda, cum o dovedişi cu părul, apoi noi avem un mijloc foarte sigur ca să ne cotorosim de mosafiri neplăcuţi. Bagă de seamă ! Ai înţeles ?

- All right ! Sper însă să fiţi încă mulţumiţi de mine.

- Perfect ! O să mă bucure.

Apoi Bill Gazon trecând pe lângă Sam îi strigă râzând:

- Mă Sam eşti un măgar ! Vopseaua ta s'o dai pe gârlă !

Negrul dete din umeri, în semn de regret şi târî un bidon de uleiu în barcă.

Incidentul acesta stârni iar neîncrederea bandiţilor, cari prinseră să supravegheze necontenit pe cei doi prieteni. Atât la masă, cât şi la jo-cul de cărţi, se tot fereau de ei.

Bill Gazon însă nu se sinchisi, ci-şi spălă radical capul, astfel că blondul părului său lucea iar luminos la soare. Apoi, şezu pe un scăunaş şi fumă o ţigară cu aerul că a uitat de mult incidentul. Minte-i lucra însă febril.

Dacă nutrise intenţia s'o rupă cât mai repede cu banda, apoi ea se'ntări acum cu atât mai mult că ştia că, dacă dă bandiţilor din nou pri-lej să-l suspecteze, nu mai e sigur de viaţă.

Nu laşitatea ţl silea să fugă, ci dorinţa de a-şi îndeplini ţelul cu care pornise din ţara sa. Doar nu de aceea cutreierase jumătate de lume ca să devie aci, în New-Orleans, membru al unei cete de bandiţi sau să se prăpădească ticăloşeşte, ci voia s'o găsească pe sora sa Thea.

Când, pe seară, luntrea cu motor era gata de expediţie, căpitanul Buck Dawe se apropiă de Bill Gazon.

- De astădată nu trebue să vii. N'am astăzi nevoie de toţi oamenii, căci nici n'o să prea fie treabă. Rămâneţi, deci, amândoi aci.

Bill Gazon îşi dete pe dată seamă că e numai un pretex. Bănuialamlui Buck Dawe nu se risipise încă. Se temea vădit, de o tră-dare. Bill însă era încântat că nu apelează la serviciile sale, căci se putea prezinta, peste noapte, un prilej de fugă. Nu trebuia însă să lase să-i observe intenţia.

- Păcat, căci aş fi venit cu plăcere şi că nu sunt om fricos, o ştii prea bine, rămâne, aşa dar, pe altădată ! Sunt oricând gata să răspund la chemare.

- Vorbele acestea făcură pe Buck Dawe să şovăie; totuşi nu schimbă hotărârea.

Oamenii săriră în barcă, se dete drumul motorului şi, peste puţin, luntrea se mistui în întuneric .

Bill Gazon se'nşelase, crezând că va fi lăsat singur cu Sam şi ar putea, astfel, fugi. Patru bandiţi rămăseseră în colibă, cu însărcinarea, de sigur, de a-l păzi pe el şi pe prietenul său negru şi a-i împiedeca să fugă, la nevoie şi cu forţa.

Pe de altă parte, Bill Gazon voia să evite orice luptă, căci ar fi trebuit, atunci, să-şi croiască, cu arma, drum spre libertate. Era dar ne-voit să aştepte alt prilej.

Se culcă şi-şi râse, în sinea sa, de cei patru oameni ceri, siliţi să păzească pe cei doi prieteni, nu se puteau odihni.

Barca se înapoiă târziu, când şi începuse să se lumineze de ziuă. Nu fu bine adunată toată banda în colibă şi începură o consfătuire în şoaptă.

Bill Gazon şedea, cu o figură nepăsătoare, intr'un colţ, răsucin-du-şi tacticos o ţigară. În acelaşi timp însă, asculta cu încordare ca să audă ce se vorbea.

Prinse însă doar crâmpeie din convorbirea bandiţilor, ca , de pildă:

- Galbenii îs urmăriţi în permanenţă de îştia doi... Sunt mereu după ei... S'au ivit şi aci în New-Orleans... Nu pot fi decât.... Galbenii plătesc... Să le facem de petrecanie....Prea puţin.... Mai discutăm noi la noapte.... Să nu spele putina.

Cele auzite fădură inima lui Bill Gazon să bată mai tare. Nu trădă însă, cu nicio mişcare, că a prins părţi din convorbire, deşi gândurile-i se încrucişau prin creier în înlănţuire repede.

Mintea-i ageră cântărea cele auzite, făcându-l să-şi dea seamă de noul pericol ce-l ameninţa.

Era pe cale să fie trădat.

Buck Dawe trebue să se fi întâlnit întâmplător, peste noapte, cu Japonezii, sau….nu cumva duşmanul pe care-l căuta Bill Gazon era ade-văratul şef al bandei ?

În orice caz, Buck Dawe vorbise Japonezilor despre noii membri ai bandei şi recunoscuseră imediat, după descriere, pe cei doi prieteni. Aşa dar, ştiau de prezenţa lui aci şi le scăpase, până azi, doar fiind deghi-zat.

Acum însă, ofereau lui Buck Dawe şi oamenilor săi o sumă mare dacă expediau pe cei doi prieteni în împărăţia cerurilor. Suma oferită li se părea însă bandiţilor prea mică şi, fiindcă se simţeau călare pe situa-ţie, voiau să-şi mărească pretenţiunile, pentru infama lor acţiune.

Bill Gazon îşi stăpânea cu greu agitaţia. Se afla într'o situaţie foarte primejdioasă şi regreta că nu s'a servit de noaptea trecută spre a fugi, căci bandiţii aveau să-i supravegheze pe el şi pe Sam, cu mai mare vigilenţă ca până acum.

Trebuia însă să rişte. Ultimele douăueci şi patru de ore fuseseră decisive. O întâmplare neprevăzută îl trădase.

Constată prea curând că presupunerile-i erau întemeiate.

Membrii bandei nu-l slăbeau din ochi nici pe el, nici pe Sam, deşi se arătau prietenoşi cu ei.

Profitând de o ocazie, şopti Negrului:

- Fii gata ! Suntem în pericol.

Trebuia însă să născocească o stratagemă ca să scape din vizuina asta de bandiţi.

Plimbările nocturne îl aduseseră în strâmtoarea aceasta.

Capitolul 3
O luptă în apă

Buck Dawe plecă iar, pe seară, în oraş, lăsând din nou patru membri ai bandei să păzească pe cei doi prieteni. De astă dată însă. Santinelele nu rămaseră în colibă, ci se postară afară, astfel că puteau ţine coliba, vin toate părţile, în bataia puştilor.

În modul acesta, îi strică lui Bill Gazon planul de a-i fi luat, cu Sam prin surprindere, chiar în colibă. Trebuia, deci, să născocească un nou proiect de fugă.

Şedeau amândoi unul lângă altul, ascultând la gălăgia santi-nelelor. Un mijloc ca să iasă din colibă, fără să facă cunoştinţă neplăcută cu gloanţele bandiţilor nu exista deocamdată.

Bill Gazon îşi frământa mintea ca să găsească o soluţie; niciuna însă n'avea perspective de reuşită.

- Sam, n'adormi ! Trebue să fim gata în fiece moment. În orice caz, e absolută nevoie să fim afară până nu se 'napoiază Buck Dawe cu ai săi, căci atunci ar fi prea târziu. Eu însă n'am de loc poftă să atîrn în spânzurătoare şi tot aşa de puţin să fiu ţinut închis aci cine ştie câtă vreme.

- Poţi fi sigur că Sam e gata oricând.

- Foarte bine Sam. Ştii ce e în joc.

Gălăgia de afară amuţi în sfârşit. Pe semne că santinelele nu mai aveau ce să-şi povestească.

Minutele se scurgeau cu încetul. Bill Gazon tot nu ticluise un plan realizabil şi, totuşi, fiece clipă era preţioasă.

Şi iată că uşa colibei se dete de perete şi intră o santinelă, care căută într'un colţ ceva; probabil punga cu tutun.

Bill Gazon chibzui cu iuţeala fulgerului. Unul mai puţin, încă se putea să folosească celo doi prieteni.

Făcu un semn lui Sam, care era mai aproape de bandit.

Negrul înţelese pe dată ceea ce voia prietenul său alb şi, dintr'un salt, sări asupra banditului.

Un pumn şi individul căzu lat la pământ şi, cât ai bate din palme legat fedeleş, astupându-i-se şi gura cu un căluş.

Apoi, Bill Gazon se uită cu băgare de seamă afară.

În micul golf unde staţiona de obiceiu barca cu motor, păzea o a doua santinelă, care, de plictiseală, zugrăvea nişte figuri în nisip.

Bill Gazon se culcă pe pântece, tîrându-se deabuşilea spre paznic. (Vezi pagina 24)

Bill Gazon se culcă pe pântece, târându-se deabuşilea spre paz-nic, servindu-se de fiece ridicătură de teren ca, adăpost şi trebuind mereu să se oprească, spre a nu atrage atenţia santinelei.

În sfârşit, după câteva minute de înfrigurare, ajunse până la trei paşi de ea.

Acum venea momentul decisiv.

Dacă reuşea să scoată din circulaţie şi pe santinela aceasta, apoi cei doi prieteni vor fi făcut un pas mare spre libertate.

Santinela se'ntoarse cu spatele spre ei, aplecându-şi capul în jos, ca să-şi examineze desenurile. În clipa aceasta, Bill Gazon îi sări în spi-nare.

Niciun sunet nu trbură tăcerea nopţii, în afară de plescăitul apei şi, în curând, zăcea şi santinela aceea legată.

Sam se târî spre golf în acelaşi mod ca şi Bill Gazon şi, pitulaţi amândoi la pământ, trăgeau cu urechea.

Nimic ! Pe cât se părea, celelalte santinele nu observaseră lupta.

- Sam, să'ncercăm să ajungem înnot la paznicul celălalt. Ţin'te după mine şi fereşte-te să faci vreun sgomot inutil. Ai înţeles ?

Sam dete din cap că da şi Bill Gazon ţtia, de-acum că se poate bizui pe prietenul său negru.

Şi amândoi lunecară în apă, înnotară ca să iasă din golf şi, apoi, dealungul malului.

A treia santinelă şedea aproape de acesta, pe un bolovan, cătând spre colibă. Fuma dintr'o lulea şi, din când în când, scuipa, pe un arc mare, în apă, socotind complect exclus că cei doi prieteni ar putea scăpa, ba chiar că ar încerca s'o facă.

Bill Gazon se lăsă dus de valuri, stând cufundat în apă cât de mult putea şi ieşând arareori la suprafaţă. Ajunse la bolovan şi, stând în umbra lui, îşi auzea bătăile inimii.

Paznicul îşi bălăbănea picioarele. Dacă Bill Gazon întindea mâ-na, îi putea apuca un picior, aşa că-şi schiţă un plan pe acest amănunt.

Dintr’o mişcare fulgerătoare, îi înşfăcă picorul drept, smucindu-l jos.

Banditul se prăvăli înapă, se scutură, îşi dete imediat seamă de pericol şi se năpusti asupra lui Bill Gazon. Lupta în apă începu, dar nu ţinu mult. Cu braţu-i vânjos, Sam înhăţă pe paznic pe la spate, scufun-dându-l mereu în apă, astfel că înjurăturile şi strigătele-i de ajutor îi se pierdeau în valuri.

Cei doi prieteni nu reuşiră însă să-l lege, căci, atras de sgomotul luptei, al patrulea bandit veni fuga.

Acum trebuiau s’o şteargă, de nu voiau ca totul să fi fost zadar-nic.

Sam scufundă înc’odată în apă pe paznicul surprins, dându-i, totdeodată, un ghiont de-l trimise val-vârtej încolo. Bill Gazon îi întinse un capăt de frânghie.

- Ţine-o bine Sam, ca să nu ne pierdem în întuneric. Trebue să’ notăm cât mai repede ! E în joc vieaţa noastră.

Sam luă frânghia şi amândoi se depărtară de mal, înotând din răs-puteri.

În curând, răsunară în urma lor împuşcături, trase de bandiţi, cari se vedeau frustaţi de prada ce-o credeau sigură.

Niciun glonte însă nu mineri deşi cădeau adesea lângă capetele celor din apă. Era, de altfel şi greu să ocheşti în întuneric şi, chiar să fi nimerit, ar fi fost doar din întâmplare.

Cei doi prieteni înnotară mult, până li se irosiră puterile şi hai-nele îmbibate de apă îi trăgeau la fund.

- La mal, Sam !

Negrul urmă fără zăbavă pilda prietenului. Se urcară pe mal com-plect istoviţi şi se opriră, ca să se mai odihnească puţin.

Vântul de noapte sufla rece şi Bill Gazon dârdâia de frig în hai-nele-i ude. Deodată ciuli urechea. Un bâzâit spinteca tăcerea nopţii.

- Auzi Sam ?

- *Yes*.

- S’o fi înapoiat azi Buck Dawe aşa de vreme ? Să ştii că e ceva la mijloc. Ce bine că am fugit ! Altfel, ar fi fost prea târziu.

Bill putu distinge în curând contururile şterse ale bărcii negre, dar nu era singură.

Sări în sus.

După luntrea bandiţilor, gonea o fâşie de lumină, proiectată de reflectorul unei a doua bărci şi care, răsfrângându-se pe cea dintâi, arăta echipajul acesteia în mare fierbere.

Barca neagră era urmărită de poliţie.

Cei doi prieteni auziră în curând şi strigăte ameninţătoare de : “Staţi !”, dar în acelaşi timp văzură că bandiţii nu ţineau seamă de ele, ci-şi căutau scăparea în fugă.

Răsunară trozniturі de puşti. Vasul poliţienesc se apropia tot mai mult de luntrea bandiţilor, cari, orbiţi de reflector, erau în inferioritate.

- Vezi Sam, întotdeauna triumfă dreptatea, deşi uneori mă’ndo-iesc, când mă gândesc la soarta sărmanei mele surori. Acum însă, vreau să sper că şi în cazul acesta dreptatea va ieşi învingătoare şi voiu reuşi să scap pe Thea şi s’o duc la mama. Căci eu reprezint oarecum dreptatea în lupta cu duşmanii surorii mele, cari sunt, totdeodată şi ai mei.

- Şi ai lui Sam.

- Fie-ţi vorba binecuvântată ! Cu toată pielea ta neagră eşti cel mai bun camarad pe care mi l-aş putea dori.

Şi Bill Gazon strânse mâna prietenului său negru.

- Dar acum ce ne facem ? Pe soră-mea tot n’am găsit-o şi reîn-cepe căutatul trudnic, care e, de astădată, cu atât mai anevoios cu cât Japonezii ştiu de prezenţa noastră aci. O luptă cinstită, pe faţă, mi-at fi de o mie de

ori mai plăcută decât dibuirea asta în nesiguranţă. Cine ştie dacă ulii galbeni n’au plecat iar din New-Orleans şi, atunci, unde-i gă-sim?

Sam îl bătu pe umăr.

- Singur spuseşi că dreptatea trebue să‘nvingă întotdeauna. De ce dar să ne pierdem curajul ? Găsim noi pe surioara ta !

Hotărâră să aştepte ziua chiar în locul unde se aflau, spre a-şi us-ca hainele la soarele de dimineaţă.

Cu ivirea noii zile, reveni şi curajul în sufletul lui Bill Gazon, căci, dacă scăpase de pericol, în împrejurări atât de nefavorabile, apoi nu se putea să nu-şi atingă ţelul de atâta vreme urmărit.

În sfârşit, socoti că-I timpul să se’ntoarcă în oraş.

E adevărat că hainele nu-i uscaseră încă, dar nu era nci vreme de pierdut. Trebuia să se reapuce de căutat cu noi forţe.

Nu merseră departe, când auziră la spate voci agitate. Din patru gâtlejuri li se strigă un cuvânt care însemna o acuzare amarnică :

- Trădătorilor !

Întoarseră capetele surprinşi. Bill Gazon să nu-şi creadă ochilor.

Patru bandiţi din ceata de care scăpase, cu Sam, după o luptă aprigă, veneau spre ei, ameninţători şi sbierând mereu aceeaşi acuzare.

Se apropiau din ce în ce.

De fugit, era prea târziu, căci bandiţii cari earu conduşi de un Japonez, care-i aţâţa întârindu-i tot mai mult în credinţa lor, aveau, de sigur, să facă uz de armele de foc.

Idealul lui Bill Gazon nu era însă să fie expediat pe lumea cea-laltă, cu un glonte tras pe la spate. Se opri deci, aşteptând pe duşmani şi zicând încet lui Sam:

- Să’ncercăm să punem mâna pe Japonez ! Poate că ne atingem astfel scopul. Fii cu băgare de seamă !

Iar celor cari veneau le strigă :

- Vă'nşelaţi ! Nu eu şi prietenul meu v'am trădat, ci Japonezul cela, care ardea să rămâie singur stăpân pe pradă, prăpădindu-vă pe voi. A trădat pe Buck Dawe întocmai cum ne-a trădat şi pe noi.

Cuvintele acestea nu-şi greşiră, pentru moment efectul. Japone-zul însă vorbea, enervat, bandiţilor, aducând contradovezi:

- De ce au şters-o dacă nu sunt trădători ? Imediat ce-au fugit, poliţia ne-a atacat. Aşa dar, numai ei ne-au trădat.

Fu, pentru bandiţi, dovada suficientă şi, într'un acces de furie, se năpustiră asupra celor doi prieteni. Zăbava însă micşorase pentru aceştia gravitatea pericolului.

În lupta corp la corp, agresorii nu puteau face uz de armele lor de foc. Afară de aceasta, voiau să aibă de vii în mâini pe "trădători" şi în-cercau să doboare pe Bill Gazon ăi pe Negru şi să-i lege.

Se văzură însă în curând înşelaţi, căci cei doi se apărau din răs-puteri. Avuseseră de atâtea ori de înfruntat forţe superioare, că nu-şi pierdură nici acum curajul.

- Jos în apă Saam ! – îndemnă Bill pe Negru.

Şi deodată sări la doi agresori şi, apucându-i de canafurile dela cămaşă, se trânti la pământ, trăgându-i după dânsul şi rostogolindu-se pe povârnişul malului.

În acelaşi timp îşi păstră prezenţa de spirit. Ajuns la marginea malului, înghionti pe unul jos şi acela căzu în apă, pe un arc mare.

Al doilea agresor îi pătrunse intenţia şi scoase revolverul, ca să sloboadă un glonţ şi, astfel, să se sustragă soartei camaradului.

Nu izbuti însă să-l descarce, căci Bill Gazon îi prinse ca într'un cleşte mâna, cercând să-i smulgă arma.

O încăierare înverşunată se' ncinse şi tânărul se servi de o manevră de răsucire ce-o învăţase în Japonia.

Banditul dete drumul revolverului, cu un strigăt de durere. Bill era tocmai să-l împingă încolo, ca să nu poată ajunge la el adversarul, când o mână galbenă se întinse după armă.

Startegia însă cerea ca să nu lase pe perfidul Japonez s'o ridice, căci tot succesul obţinut ar fi fost deasurda. Lovi, deci, cu piciorul pe Asiatic şi trase spre dânsul arma.

Japonezul însă se pregăti să tabere pe el, dar tocmai în momentul acela veni şi Sam dearostogolul cu ceilalţi doi bandiţi şi toţi trei căzură peste grupul de combatanţi.

Bill dete drumul adversarului înhăţă arma de jos şi se desprinse din ghemul încâlcit de luptători.

Nu fu bine pe picioare şi fu din nou atacat de banditul care îno-tase până la mal. Reuşi însă şi de astădată să-l expedieze în elementul ud.

Îşi vârî. Apoi, repede revolverul în buzunar şi, cu amândouă mâi-nile libere, apucă pe la spate pe bandiţi, unul câte unul, svârlindu-i pe o distanţă mare în fluviu.

Negrul, care se simţea încă atacat, înşfăcă, în ardoarea-i, chiar pe prietenul său alb, până-şi observă greşala.

- Şi acum Sam fuga, până nu ies ei din apă !

Şi, urmat de Sam, Bill Gazon alerfă sus, pe povârniş. Urmăritorii însă se ţineau strâns după ei.

Cei doi prieteni aruncând o ochire în jurul lor, descoperiră pe delăturea şoselei, pe câmp, o colibă veche, dărăpănată, care era,de bună seamă, ultima rămăşiţă a unei ferme, ce, prin întinderea razei oraşului, fusese lăsată în părăsire.

Fără să stea nult pe gânduri, alergară spre colibă, spre a se pune acolo la adăpost de noile atacuri.

- *Damned* Sam ! N’am decât atâtea cartuşe câte sunt în magazia acestei arme. Dar tu ?

Ca semn că n’are de loc, Negrul svârli cât colo arma. Lui Bill îi tremura uşor mâna când cercetă revolverul.

Nu mai era decât un ultim glonte. Ce se va face după ce-l va fi slobozit ?

Deodată o mână îi se puse pe umăr.

Întoarse încet capul, dar în loc de Sam, văzu un moşneag cu faţa sbârcită. Acesta deschise gura-i ştirbă şi întrebă cu voce cavernoasă:

- Sunteţi de-ai lui Buck Dawe?

Întrebarea era aşa de uluitoare pentru Bill Gazon că nu ştia dacă să răspundă da sau ba.

- Nu – zise. Dar ne prigonesc oamenii lui.

Moşneagul se uită mult în ochii tânărului ca şi cum ar fi voit să citească în ei dacă a grăit adevărul.

Nu fură decât câteva secunde şi, totuşi, îi părură lui Bill ceasuri. Susţinu însă cu tări privirea bătrânului.

- Vă voiu ajuta – zise, în sfârşit, acesta, cu un glas ce denota calm şi siguranţă.

Bill Gazon îl privi întrebător. Cum voia să le ajute ? Acela se îndreptă spre uşă, o deschise şi ieşi. Şi. Acum, se ‘ntâmplă ceva ce li se păru celor doi inexplicabil.

Bandiţii, cari-i urmăriseră până acolo, se uitară la moşneag cu oarecare sfială şi respect şi-şi vârâră armele în brâu.

- Ce căutaţi aci ? Cei doi străini stau sub scutul meu. Nu mai cunoaşteţi vechea lege ? – îi întrebă el.

Şi oamenii aceia brutali se deteră înapoi, fără să obiecteze.

Pe când Bill Gazon se gândea: ce lege o fi aceea în faţa căreia bandiţii se plecau, văzu pe Japonez, care, din alte motive voia să puie mâna pe cei doi prieteni, ochind pe moşneag.

Nu părea să cunoască legea despre care vorbea acesta şi nici să se teamă de ea.

Tânărul nu şovăi un moment şi apăsă pe tragaciu. Ultimu-i glonte atinse braţul Asiaticului.

Acesta dete drumul armei, cu un ţipăt de furie, rupând-o la fugă. Imediat, se depărtară şi ultimii oameni ai lui Buck Dawe.

Cei doi prieteni se apropiară de colibă, aşteptând pe moşneag. Acesta veni încet înapoi.

- Ne-ai salvat viaţa. Cum să-ţi mulţumesc ?

Bătrânul nu luă mâna ce i se oferi: zise însă cu blândeţe:

- Aici nu se mulţumeşte ! De altfel, suntem chit. Dar de acum trebue să vă purtaţi singuri de grijă ! Şoseaua ceea de colo duce în oraş.

Şi, intrând în colibă o încuie.

N'ajunseră bine cei doi prieteni pe şoseaua pomenită, când două automobile sburară pe dinaintea lor, cu cea mai mare viteză.

Bill Gazon se uită după maşini, cari pieriră curând într'un nor de praf. O clipă, crezuse să vadă în cea dintâi un chip galben.

Nu, nu se înşelase 1 Erau duşmanii săi şi, împreună cu ei, sora sa Thea. Sărmana fată !

Nu bănuia cât îi era de aproape fratele; altfel, înfruntând toate pericolele, cu siguranţă că ar fi sărit din automobil chiar aşa în plin mers.

Într'o hotărâre sugită, Bill Gazon apucă de braţ pe Negru.

- Uite Sam, colo cei pe cari îi căutăm ! Hai s'o luăm la goană spre oraş ! Acum ştim cel puţin ce direcţie trebue să apucăm ca să găsim pe Thea. Ce schimbăcioasă e soarta ! Întâi mă trădează pe mine, iar acum pe duşmanii noştri. Îi sunt recunoscător pentru aceasta.

Şi o porniră la fugă cât de repede le îngăduiau picioarele, spre oraş unde-şi aranjară afacerile. Îi aştepta o călătorie lungă, plină de privaţiuni, dar merita să le îndure faţă de rezultatul ce-i surâdea lui Bill Gazon: liberarea surorii sale Thea.